I de forenede sager 198-202/81

1. FERNANDO MICHELI, 40, avenue du Renouveau, Bruxelles,

2. WALTER PARLANTE, 19, rue des Lilas, Enghien,

3. ANDRÉ BROCCART, 31, chaussée de Huy, Chaumont-Gistoux,

4. FERNANDO LATTANZIO, 52, rue Stevin, Bruxelles,

5. MARIO LABATE, 69, rue d'Alvau, Hevillers,

der alle er tjenestemænd ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved advokaterne Jacques Putzeys og Xavier Leurquin, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat, huissier de justice G. Nickts, 17, boulevard Royal,

sagsøgere,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Jacques Delmoly, den juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Daniel Jacob, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos O. Montalto, den juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgte,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af sagsøgtes afgørelser af 8. april 1981, hvorved denne afslår at betale sagsøgerne et udligningstillæg eller en kompensationsgodtgørelse svarende til forskellen mellem den udbetalte løn og den løn, der skulle have været udbetalt for udøvelsen af hvervet som kontorist-operatør af tolkeanlæg, med renter 8 %, fra den dag, hvor de tiltrådte tjenesten ved Kommissionen, eller i det mindste fra deres udnævnelse til tjenestemænd,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden A. O'Keeffe, dommerne G. Bosco og T. Koopmans,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder samt parternes påstande og argumenter under skriftvekslingen kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Sagsøgerne har alle arbejdet som operatører af tolkeanlæg i GD IX — direktoratet »Tolkning — konferencer« — afdeling »Konferencer«, siden de blev ansat ved Kommissionen, henholdsvis i 1977 og 1978, med status som midlertidigt ansatte eller hjælpeansatte.

Efter at have bestået en intern udvælgelsesprøve på grundlag af prøver KOM/C/4/78, der blev afholdt af Kommissionen med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af kontormedhjælpere (stillingsgruppe C 5/4), der skulle fungere som operatører af tolkeanlæg, blev de ansat som tjenestemænd på prøve i lønklasse C 5 eller C 4 i henhold til afgørelser truffet af lederen af afdelingen »Ansættelse, udnævnelse og forfremmelse« den 23. august 1979, efter at der var udsendt følgende meddelelser om ledige stillinger: KOM/231-232/77, KOM/665/77 og KOM/129-131/78. Ved afgørelser truffet af samme myndighed den 24. marts 1980 blev Parlante, Broccart og Lattanzio fastansat i lønklasse C 5 og Micheli og Labate i lønklasse C 4, alle med virkning fra 1. marts 1980. Ved afgørelse af 6. oktober 1980 blev Broccart forfremmet til lønklasse C 4 med virkning fra 1. september 1980.

Ved klager af 19. og 22. november 1979 krævede sagsøgerne deres indplacering ændret til lønklasse C 3 med den begrundelse, at de opgaver, de faktisk varetog, svarede til en kontorists lønklasse og stillingsbetegnelse. Disse klager blev afvist henholdsvis den 9. april, 25. april og 17. juli 1980 med den begrundelse, at meddelelserne om udvælgelsesprøven omhandlede ansættelse af kontormedhjælpere og ikke af kontorister. Disse afvisninger blev endelige, da sagsøgerne ikke anlagde sag inden for de i vedtægten fastsatte frister.

Den 25. april 1980 indgav sagsøgerne en ny ansøgning i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1, med det formål at opnå det i vedtægtens artikel 7, stk. 2, omhandlede udligningstillæg. Micheli's og Broccart's ansøgning blev afvist ved afgørelse truffet af lederen af afdelingen »Personlige rettigheder og privilegier« den 24. juni 1980. De gentog deres ansøgning den 14. juli 1980; afvisningen heraf blev stadfæstet den 22. og 29. juli 1980. Med hensyn til de tre andre sagsøgeres ansøgninger blev de afvist stiltiende den 25. august 1980.

Den 14. og 15. oktober 1980 indgav sagsøgerne en sidste klage over afvisningen af ansøgningerne i medfør af

vedtægtens artikel 90, stk. 2. Denne sidste klage blev afvist den 8. april 1981 af det kommissionsmedlem, der er kompetent i personalespørgsmål.

Sagsøgerne anlagde sag den 2. juli 1981; sagerne indgik til Domstolen den følgende dag.

Domstolen (første afdeling) har ved kendelse af 17. september 1981 besluttet af forene de foreliggende sager under retsforhandlingerne og dommen.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

»— sagerne antages til realitetsbehandling og der gives sagsøgerne medhold;

— følgelig annulleres sagsøgtes afgørelser af 8. april 1981;

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerne et udligningstillæg eller en kompensationsgodtgørelse svarende til forskellen mellem den udbetalte løn og den løn, der skulle have været udbetalt på samme løntrin for udøvelsen af hvervet som kontoristoperatør af tolkeanlæg, med renter 8 %, fra den dag, hvor de tiltrådte tjenesten ved Kommissionen, eller i det mindste fra deres udnævnelse til tjenestemænd;

— sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger«.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

»— frifindelse;

— sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger«.

III — Parternes anbringender og argumenter

1. Stævningen

For så vidt angår søgsmålenes karakter af annullationssøgsmål har *sagsøgerne* fremsat tre anbringender. Det første støttes på tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5, stk. 3, og af lighedsgrundsætningen, såvel som på myndighedsmisbrug. Dette følger af den omstændighed, at sagsøgerne, der udfører hvervet som operatører af tolkeanlæg, aflønnes som kontormedhjælpere, mens de samme hverv udført på andre af Kommissionens tjenestesteder eller i andre af Fællesskabets institutioner giver ret til aflønning som kontorist. Derved undergives tjenestemænd, der tilhører samme kategori, og som udfører de samme opgaver, forskellige lønvilkår.

Det andet anbringende støttes på en fejlagtig anvendelse af vedtægtens artikel 5, stk. 4, samt af de almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægtens bilag I A, fejlagtig begrundelse og myndighedsmisbrug. Dette følger af den omstændighed, at det afslag på udbetaling af et udligningstillæg, der blev givet sagsøgerne, er begrundet i, at en kontormedhjælper kan pålægges at udføre hvervet som operatør af tolkeanlæg, skønt sagsøgte selv har placeret dette

hverv blandt dem, som kun kan overlades til en kontorist.

Det tredje anbringende støttes på tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, stk. 2, såvel som af billighedsprincippet og administrationens pligt til at udvise omsorg for de ansatte, samt på myndighedsmisbrug. Dette bygger på den omstændighed, at sagsøgerne har fået afslag på udligningstillæg, skønt de vedvarende og »længe« har gjort tjeneste i højere stillinger end stillingerne som kontormedhjælpere. Dels skal en tjenestemand, som midlertidigt gør tjeneste i en højere stilling end sin egen inden for samme kategori have et udligningstillæg; dels påbyder retfærdigheden, at en tjenestemand, som til stadighed udfører opgaver, som man normalt ikke kan kræve af en tjenestemand i hans lønklasse, bliver aflønnet ligesom den, der udfører de samme opgaver, og den omsorg, administrationen skal udvise over for tjenestemændene, kræver, at de får løn for det, de har ydet, og det ansvar, de har påtaget sig.

For så vidt angår søgsmålenes karakter af erstatningssøgsmål har sagsøgerne fremsat et anbringende, nemlig at Kommissionen har begået en fejl ved at undervurdere betydningen af de opgaver og det ansvar, der er pålagt dem, og ved at indrette sig på en sådan måde, at kontormedhjælpere til stadighed udfører opgaver, der tilkommer kontorister, og hører direkte under en førstekontorist, skønt arbejdet som kontormedhjælper i det væsentlige bør udføres under ledelse af en kontorist. Det således lidte tab svarer til lønforskellen mellem lønklasse C 3 og de lønklasser, sagsøgerne er indplaceret i; desuden bør den erstatning, der skal ydes, beregnes fra det tidspunkt, hvor sagsøgerne tiltrådte tjenesten ved Kommissionen.

2. Svarskrift

Hvad angår det første anbringende, har *Kommissionen* svaret, at det for det første mangler faktisk grundlag, da sagsøgerne ikke er fremkommet med oplysninger, der kan danne grundlag for den sammenligning, de forsøger at drage mellem deres egen situation og andre tjenestemænds, der udfører samme opgaver, men oppebærer løn som kontorister. Anbringendet mangler ligeledes retligt grundlag; sammenligningen med de under andre institutioner hørende tjenestemænds situation er uden interesse, for så vidt som hver enkelt institution frit kan opstille en beskrivelse af hver stillingsbetegnelses arbejds- og kompetenceområde inden for de grænser, der er fastlagt i vedtægtens artikel 5 og 7 og dens bilag I A og I B. Hvad angår situationen på andre af Kommissionens tjenestesteder, nævner sagsøgerne ikke, om den sammenligning, de foretager, vedrører tjenestemænd, der beklæder stillinger som kontorister eller som kontormedhjælpere.

Forholdene for de kontorister, der udfører hvervet som operatører af tolkeanlæg, kan ikke sammenlignes med sagsøgernes forhold som kontormedhjælpere, eftersom — som generaladvokat Mayras har sagt det i dommen i sag 50/74 (Asmussen, Sml. 1975, s. 1003) »... selv om princippet om ligebehandling ... er en almindelig regel i Fællesskabets tjenestemandsret, må det, for antagelse af forskelsbehandling, også kræves, at identiske eller sammenlignelige tilfælde behandles forskelligt«. Men man kan ikke bestride, at der gælder

forskellige kriterier for adgangen til stillingerne som kontorist og kontormedhjælper, kriterier, der fastlægges objektivt og generelt; i øvrigt har sagsøgerne opgivet at anfægte berettigelsen af deres placering i stillingen som kontormedhjælper; herefter kan den sammenligning, de således har forsøgt at drage, ikke føre til den slutning, at der foreligger en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5, stk. 3, eller af lighedsgrundsætningen.

Med hensyn til det andet anbringende har Kommissionen gjort gældende, at det følger af Kommissionens afgørelse »om beskrivelse af de funktioner og sagsområder, som falder ind under stillingsbetegnelserne« (Personaleposten nr. 272 af 4.9.1973, s. 8-15), der er truffet i medfør af vedtægtens artikel 5, stk. 4 og bilag I A, at en tjenestemand i stillingsgruppe C 3/2 med stillingsbetegnelsen kontorist enten pålægges udførelsen af administrativt arbejde eller er »en tjenestemand, som pålægges udførelsen af arbejde af teknisk art, der kræver uddannelse og faglige kvalifikationer, som i princippet er attesteret ved et bevis for faglig dygtighed, eller som er opnået ved udøvelsen af arbejdet«. Den tjenestemand, der har stillingsbetegnelsen kontormedhjælper, defineres som en tjenestemand, der udfører »kontorarbejde eller arbejde af teknisk karakter, som kun kræver en elementær faglig eller teknisk uddannelse.« I medfør af sidstnævnte funktionsbeskrivelse afholdt sagsøgte med henblik på ansættelse af kontormedhjælpere den interne udvælgelsesprøve KOM/C/4/78, hvor adgangsbetingelserne svarede til ovennævnte beskrivelse.

Det følger både af ordlyden af Kommissionens afgørelse og af ordlyden af meddelelsen om udvælgelsesprøven, at hvervet som operatør af tolkeanlæg kan udføres dels af kontorister, dels af kontormedhjælpere; der bliver i den henseende lagt vægt på eksamensbeviser, varigheden af den faglige erfaring og det mere eller mindre betydelige ansvar, udførelsen af hvervet indebærer i forhold til det niveau, den administrative enhed befinder sig på. Herefter er det uden interesse at gøre opmærksom på, at Kommissionens ovennævnte afgørelse kun omtaler benævnelsen »operatører af tolkeanlæg« under stillingsbetegnelsen kontorist (og ikke under stillingsbetegnelsen kontormedhjælper); det må nemlig pointeres, at de benævnelser, der forekommer i den nævnte afgørelse, er eksempler og ikke udtømmende, hvilket fremgår af ordet »særlig« foran listen over benævnelser inden for hver enkelt stillingsgruppe.

Med hensyn til det tredje anbringende er Kommissionen af den opfattelse, at det mangler faktisk grundlag, eftersom den har gjort opmærksom på, at hvervet som operatør af tolkeanlæg kan overlades til tjenestemænd, der er indehavere af en stilling som kontormedhjælper. Det mangler i hvert tilfælde retligt grundlag; for det første må begrebet billighed lades ude af betragtning; i tvister om offentlig ansættelse inden for Fællesskabet har Domstolen nemlig kun gjort brug af

dette begreb i to tilfælde, der vedrørte problemet om afvisning af en sag, som Domstolen alligevel antog til realitetsbehandling af billighedshensyn; i øvrigt kan man ikke tale om et »almindeligt« billighedsprincip, da dette vanskeligt definerbare begreb allerhøjst udgør en subsidiær retskilde, der skal råde bod på lakuner i den positive ret, som ikke foreligger i denne sag. Det hjælper heller ikke sagsøgerne at påberåbe sig omsorgspligten; ganske vist er dette begreb blevet anerkendt af Domstolen (sagerne 33 og 75/79, Kuhner, Sml. 1980, s. 1677), men som generaladvokat Mayras understregede »i overensstemmelse med maksimen 'specialia generalibus derogant' kan denne forpligtelse på grund af sin meget almindelige karakter kun påberåbes, når der ikke foreligger en præcis bestemmelse« (forslaget til afgørelse i Kuhner-dommen). Men i den foreliggende sag er ydelsen af udligningstillægget omfattet af en ad hoc bestemmelse, nemlig vedtægtens artikel 7, stk. 2. Endelig er det forkert at påstå, at der foreligger overtrædelse af sidstnævnte bestemmelse. Ud over den omstændighed, at sagsøgerne ikke udfører andre opgaver end dem, der kan overlades en kontormedhjælper, må der ifølge Domstolens faste praksis henvises til, at »[eftersom] afgørelsen om at anmode en tjenestemand om midlertidig tjeneste i en stilling træffes ud fra en vurdering af tjenestens tarv, kan den pågældende ikke alene på grund af den omstændighed, at han udfører den pågældende stillings funktioner, påberåbe sig en ret til denne midlertidige stilling« (sag 23/74, Küster, Sml. 1975, s. 353).

For så vidt angår erstatningssøgsmålet, har sagsøgerne opgivet at anfægte deres indplacering som kontormedhjælpere; endvidere mener sagsøgte at have godtgjort, at de opgaver, de pågældende udførte, svarede til deres lønklasse, og at de i alt fald ikke havde ret til at få udbetalt det i vedtægtens artikel 7, stk. 2, omhandlede tillæg. Under disse omstændigheder er det uberettiget, at sagsøgerne har påstået, at deres opgaver og ansvar bliver »undervurderet«. Det er også ubegrundet, at det gøres gældende, at kontormedhjælperens opgaver »i det væsentlige« bør udføres under ledelse af en kontorist; man søger forgæves en bekræftelse af denne påstand i vedtægten og i de heraf afledte bestemmelser som f.eks. Kommissionens afgørelse, som sagsøgerne har henvist til; i virkeligheden udfører tjenestemænd og andre ansatte deres opgaver i et komplekst hierarkisk system, der kun sjældent indebærer udførelse af andres opgaver. Subsidiært har Kommissionen ønsket at bemærke, at selv om det skulle blive fastslået, at den havde begået en fejl, skulle opgørelsen af tabet ske, sådan at man ikke gik tilbage til sagsøgernes tiltrædelse af tjenesten, men til det tidspunkt, hvor de indgav en ansøgning i medfør af vedtægtens artikel 90; endelig skal der under ingen omstændigheder tilkendes sagsøgerne renter af erstatningsbeløbet, thi »bortset fra ekstraordinære tilfælde adskiller de berigtigelser, som sker efter en klage eller et søgsmål, sig ikke fra de løbende

berigtigelser« (sag 106/76, Gelders-Deboeck, Sml. 1977, s. 1623).

3. Replik

Sagsøgerne har støttet sig på lighedsgrundsætningen, som danner grundlaget for vedtægtens artikel 5, stk. 3, der bestemmer, at »tjenestemænd, der tilhører samme kategori eller samme tjenestegruppe, er undergivet de samme ansættelses- og karrierevilkår«. I den foreliggende sag er det første anbringende korrekt i faktisk henseende, eftersom de tjenestemænd, som udfører nøjagtig de samme opgaver som sagsøgerne ved Kommissionens oversættelsesafdeling i Luxembourg eller ved afdelinger i andre europæiske institutioner i Luxembourg, Strasbourg og Bruxelles, alle er indplaceret i kategori og stillingsgruppe C 3/2. Hvis Kommissionen skulle holde fast ved sin opfattelse, er det nødvendigt at bestemme, at der skal foretages bevisførelse, for at man kan blive klar over, hvilken løn de forskellige operatører får. Sammenligningen skal vedrøre de opgaver, der udføres, og ikke stillingsbetegnelserne kontorist og kontormedhjælper. Men hvis Kommissionen havde foretaget en undersøgelse i den afdeling, hvor sagsøgerne er ansat, havde den måttet erkende, at de opgaver, der faktisk udføres, er opgaver, der tilkommer operatører af tolkeanlæg og ikke operatørmedhjælpere. I øvrigt har den klart om end implicit anerkendt dette, eftersom den har ladet sig nøje med — hvad det retlige spørgsmål angår — at hævde, at de opgaver, der udføres af operatører af tolkeanlæg, udføres snart af kontorister og snart af kontormedhjælpere. Sagsøgerne har anmodet Domstolen om at træffe bestemmelse om, at lederen af den tekniske afdeling, hvor de arbejder, Schmitt-Horst, der er B1 tjenestemand ved Kommissionen, skal afhøres som vidne, for at der kan blive kastet lys over omfanget af disse opgaver, som langt overstiger, hvad der kan forventes af ansatte med en elementær teknisk uddannelse.

Hvad angår det andet anbringende, har sagsøgerne gjort gældende, at benævnelsen operatør af tolkeanlæg findes blandt de benævnelser i Kommissionens omtalte afgørelse, der svarer til stillingen kontorist. Til gengæld svarer stillingsbetegnelsen kontormedhjælper i stillingsgruppe C 5/4 til den funktion at udføre kontorarbejde eller arbejde af teknisk karakter, som kun kræver en elementær faglig eller teknisk uddannelse. Blandt de benævnelser, der svarer til denne funktion, findes hverken benævnelsen operatør af tolkeanlæg eller benævnelsen operatørmedhjælper.

Det fremgår af vedtægten og af Domstolens faste praksis, at der skal være sammenhæng mellem stillingsgrupperne og stillingsbetegnelserne (vedtægtens artikel 5, stk. 4, og dommene i sagerne 46/69, Reinarz, Sml. 1970, s. 53 og 14/79, Loebisch, Sml. 1979, s. 3679), og at en tjenestemand i en bestemt lønklasse har ret til en stillingsbetegnelse og en funktion, der svarer til denne lønklasse. Der er ikke plads til noget skøn fra Kommissionens side på dette plan. Dette er klart grunden til, at Kommissionens afgørelse om beskrivelse af de funktioner og sagsområder, som falder ind under stillingsbetegnelserne i bilag I A til vedtægten, har så stor betydning, idet der er tale om en afgørelse, der har karakter af en forordning. Sagsøgerne har ikke bestridt, at oversigten over

benævnelserne ikke er udtømmende; Kommissionen kan nemlig ved en ny afgørelse, der har karakter af en forordning, supplere oversigten med andre benævnelser, der er forskellige fra dem, der allerede er omtalt. Men de benævnelser, der bibeholdes, udelukker hinanden, og man kan ikke i oversigten give forskellige stillinger samme benævnelse. Sagsøgerne har ikke påstået, at Kommissionen, da de er kontormedhjælpere, ikke kan betro dem opgaver, der svarer til en højere stilling, dvs. til kontoristens, men de har gjort gældende, at når de udfører funktioner, der svarer til en højere stilling, skal de aflønnes på samme måde som dem, der udfører disse funktioner.

Hvad angår det tredje anbringende har sagsøgerne gjort opmærksom på, at det retligt set er urigtigt at hævde, at når der ikke foreligger en positiv afgørelse fra ansættelsesmyndigheden, har de ikke ret til at få udbetalt udligningstillæg. Da de har anmodet administrationen om et sådant tillæg, før sagen blev anlagt, er Domstolen kompetent til at bedømme lovligheden af afslaget. Med hensyn til grundlaget for anbringendet har de gjort opmærksom på, at de afgørelser, der foreligger om retten til at blive indplaceret i en højere stilling, ikke er relevante i det foreliggende tilfælde, eftersom det ikke er det, der er denne sags genstand. Ifølge Domstolen træffes afgørelsen om at anmode en tjenestemand om midlertidig tjeneste i en stilling ud fra en vurdering af tjenestens tarv, men denne vurdering kan ikke være vilkårlig eller uden grænser. Følgelig er administrationen ved udøvelsen af sit skøn undergivet Domstolens kontrol, og det eneste, den kan gøre, er at give begrebet tjenestens tarv et retligt indhold. Men i den foreliggende sag er det kun budgetmæssige grunde, der har ført til, at sagsøgernes ansøgning om udligningstillæg er blevet afslået. Med hensyn til overholdelse af billighedsprincippet er det tilstrækkeligt at sige, at hvis man anerkendte Kommissionens fremgangsmåde, ville det have til følge, at de funktioner og opgaver, der udføres, nedvurderes med henblik på en nedsættelse af de dertil svarende grundlønninger. For så vidt angår administrationens pligt til at udvise omsorg for de ansatte, påberåbes den kun, for så vidt det antages, at der ikke er nogen klar bestemmelse, der berettiger til udbetaling af et sådant tillæg. I de ovennævnte sager 33 og 75/79 har Domstolen statueret, at når administrationen traf afgørelse om en tjenestemands forhold, skulle den tage hensyn ikke blot til tjenestens tarv, men også til den pågældende tjenestemands. I den foreliggende sag er der ingen tvivl om, at der ikke er taget hensyn til sagsøgernes tarv.

Med hensyn til erstatningskravet har sagsøgerne svaret, at den undersøgelse, Kommissionen har givet ordre til under denne sag for nøjagtigt at fastslå omfanget og beskaffenheden af de opgaver, der er pålagt dem, viser, at den er uvidende om disse opgavers karakter, eller at den i det mindste undervurderer dem i forhold til virkeligheden. En sådan holdning udgør en tjenstlig fejl, som medfører erstatningsansvar. Denne holdning er så meget mere betænkelig, som oversættelsesafdelingen, hvor sagsøgerne

arbejder, ikke har nogen kontorist, og deres umiddelbart overordnede er førstekontorist, dvs. C 1 tjenestemand. Men sagsøgerne har fremhævet, at ansættelsesmyndigheden i hele funktionsbeskrivelsen har udbygget den opfattelse, der støttes af Domstolen i sag 15/65 (Sml. 1965-1968, s. 161) hvorefter indehaveren af en stilling er underordnet en tjenestemand, som tilhører stillingsgruppen umiddelbart over hans egen. Endelig har sagsøgerne gjort opmærksom på, at der ved beregningen af tillægget — hvis alle deres krav skal opfyldes — skal tages hensyn til det løntrin, de som kontormedhjælpere befinder sig på.

4. Duplik

Sagsøgte har med hensyn til det første anbringende svaret, at enhver henvisning til vedtægtens artikel 5, stk. 3, må afvises, da ydelsen af det omhandlede tillæg falder uden for denne bestemmelses anvendelsesområde; bestemmelsen gennemfører på ingen måde princippet om ligeløn, der er fastslået i traktatens artikel 119. Anbringendet er ubegrundet, for så vidt som de sammenligninger, sagsøgerne foretager, er uden relevans. De operatører af tolkeanlæg, der arbejder i Kommissionen i Luxembourg, ledes af en tjenestemand i lønklasse B 5 og fordeler sig således: 2 tjenestemænd i lønklasse C 1, 3 tjenestemænd i lønklasse C 3 og 1 tjenestemand i lønklasse C 4, som er tiltrådt den 1. januar 1982. Afdelingens størrelse, der kræver stor fleksibilitet, og som ikke tillader en effektiv udnyttelse af kontormedhjælpere, gør, at afdelingen indtil nu ikke har omfattet tjenestemænd i stillingsgruppe C 5/4. Hvad angår de operatører, der arbejder i Parlamentet, er sammenligningen irrelevant; disse er nemlig blevet ansat efter en udvælgelsesprøve, som blandt de kvalifikationer, der krævedes, anførte, at man skulle være i besiddelse af »svendebrev som radiotekniker«; sagsøgerne er til gengæld ansat efter en meddelelse om en intern udvælgelsesprøve, som kun krævede »kendskab til radioteknik«. Hvad angår den undersøgelse, sagsøgerne hentyder til, kan Kommissionen ikke se, hvorfor den skulle gribe til en sådan for at blive klar over, hvilke opgaver der udføres af dens tjenestemænd og øvrige ansatte, når den selv står for tjenestegrenenes organisation. I modsætning til hvad sagsøgerne har anført, udfører de operatører, der arbejder i afdelingen »Konferencer« ikke nødvendigvis alle sammen de samme opgaver; de har ikke samme ansvar og kan bestemt ikke gøre gældende, at de har samme faglige erfaring. Med hensyn til de egentlige opgaver er det kun de ældste operatører, der er fortrolige med de tolkeanlæg med kontrollamper, som stadig findes ved Kommissionen. Hvad angår faglig erfaring gør en gennemgang af organisationsplanen det muligt at konstatere, at gennemsnitsancienniteten ved Kommissionen er 18½ år for operatører i lønklasse C 1, 18 år for operatører i lønklasse C 2, 6 år for operatører i lønklasse C 4 og 5 år for operatører i lønklasse C 5.

Med hensyn til det andet anbringende er det på ingen måde støttet på vedtægtens artikel 5, stk. 4, eller på de almindelige gennemførelsesbestemmelser til bilag I A, men i virkeligheden på vedtægtens artikel

7, stk. 2. Endvidere har Kommissionens afgørelse, som sagsøgerne henviser til, kun karakter af en forordning, for så vidt som den beskriver hver stillingsbetegnelses arbejds- og kompetenceområde. Den omstændighed, at visse benævnelser er opført både under stillingsgruppe C 3/2 og under stillingsgruppe C 5/4, mens dette ikke er tilfældet for operatørerne, er ikke afgørende i betragtning af, at de benævnelser, der forekommer i Kommissionens afgørelse, som allerede bemærket ikke har udtømmende karakter. I denne forbindelse nævner Kommissionen som eksempel »dataoperatører«, der arbejder med datamaskiner, der anvender hulkort, og »tasteoperatører«, der arbejder med datamaskiner, der anvender billedskærmsystemet, hvor den første kategori er anført mellem benævnelserne i stillingsgruppe C 3/2, mens den anden, som består af tjenestemænd i kategori C 5/4, ikke er nævnt blandt stillingsbenævnelserne. I virkeligheden er der ikke væsentlig forskel mellem de opgaver, der udføres af disse to kategorier af tjenestemænd, hvoraf den første har større faglig erfaring. Kommissionen har understreget, at hvad angår kategori C, består dens politik i at sikre, at enhver tjenestemand placeres i en stillingsgruppe, der omfatter 5 lønklasser; i overensstemmelse hermed er det muligt for enhver tjenestemand i kategori C at komme i lønklasse C 1, og parallelt hermed er de tjenestemænd, der for nylig er blevet ansat i kategori C, ansat på niveau C 5/4. Denne politik, der er i overensstemmelse med vedtægten, Kommissionens ovennævnte afgørelse og tjenestemændenes tarv, ville miste enhver sammenhæng, hvis der blev ydet tjenestemænd i lønklasse C 4 eller C 5 et udligningstillæg, skønt de normalt ikke kan henvise til de samme diplomer og/eller samme faglige erfaring som deres kolleger i lønklasse C 3 eller C 2, selv om de i nogle tilfælde udfører opgaver, der ligner disses meget.

Hvad angår det tredje anbringende har Kommissionen som eksempel anført sekretærer med stenografi og maskinskrivning, hvis stillingsgruppe omfatter 5 lønklasser i kategori C, uden at opgaverne klart kan holdes ude fra hinanden; under disse omstændigheder kan man ikke forestille sig, at det anerkendes, at en maskinskriver i lønklasse C 4, der skal vikariere for en kollega i lønklasse C 3, er berettiget til et udligningstillæg. Endvidere har sagsøgte fremhævet, at den anfægtede afgørelse ikke er begrundet i budgetmæssige hensyn. Med hensyn til pligten til at udvise omsorg for de ansatte, som sagsøgerne har påberåbt sig, har den tilføjet, at de pågældende tjenestemænd ikke kan stilles gunstigere end andre tjenestemænd i lønklasse C 3 eller C 2, som, skønt de har større uddannelse og/eller længere faglig erfaring, ikke ville få en højere grundløn end sagsøgernes, hvis disses anmodning blev imødekommet. Kommissionen henholder sig til den dom, der blev afsagt af Domstolen i sag 5/70 (Prelle, Sml. 1970, s. 219, org.ref. Recueil 1970, s. 1075), hvorefter det ville ligge uden for denne bestemmelses formål (vedtægtens artikel 7, stk. 2) at give det samme tillæg til den tjenestemand, som skønt han vikarierer for en anden tjenestemand, hvis stilling befinder sig i en højere stillingsgruppe end hans egen, for så vidt ikke har

opgaver, der afviger betydeligt fra dem, der varetages i hans egen stilling:

Hvad angår erstatningskravet har sagsøgte ikke givet ordre til nogen »undersøgelse« af nogen som helst art. Det er unøjagtigt, når sagsøgerne har hævdet, at afdelingen »Konferencer« ikke omfatter nogen kontorister; i virkeligheden omfatter teknikerpersonalet 7 kontorister... Endvidere støtter Klaerdommen næppe sagsøgernes anbringende, eftersom Domstolen i denne dom har forkastet beslutningen om at placere den pågældende, der var konsulent (særklasse) i lønklasse A 1, under en generaldirektør, dvs. en tjenestemand i samme lønklasse. Det kan på ingen måde udledes heraf, at indehaveren af en stilling skal være undergivet en tjenestemand, hvis stillingsgruppe befinder sig umiddelbart over hans egen, idet der ellers indtræder ugyldighed. Selv om dette var tilfældet, ville man søge forgæves efter en forbindelse mellem den fejl, der antages at være begået, og det påståede tab.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 8. juli 1982.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. oktober 1982.

Præmisser

1 Ved stævninger indgået til Domstolens justitskontor den 3. juli 1981, har sagsøgerne, der er tjenestemænd ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, i medfør af artikel 91 i vedtægten for tjenestemænd (herefter benævnt vedtægten) anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens afgørelser af 8. april 1981, hvorved denne har afvist at betale dem en kompensationsgodtgørelse svarende til forskellen mellem den udbetalte løn og den løn, der skulle have været udbetalt for udøvelsen af hvervet som kontorist-operatør af tolkeanlæg, med renter 8 %, fra den dag, hvor de tiltrådte tjenesten ved Kommissionen, eller i det mindste fra deres udnævnelse til tjenestemænd.

2 Sagsøgerne har alle bestået den interne udvælgelsesprøve KOM/C/4/78, der blev afholdt af Kommissionen med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af kontormedhjælpere i stillingsgruppe C 5/C 4, der skulle fungere som operatører af tolkeanlæg. De har siden da været ansat i de nævnte lønklasser. Ved klager af 19. og 22. november 1979 krævede de, at deres indplacering

blev ændret til lønklasse C 3, da de opgaver, de faktisk varetog, ifølge sagsøgerne svarede til stillingsbetegnelsen kontorist og ikke til stillingsbetegnelsen kontormedhjælper. Klagerne blev afvist af sagsøgte, og sagsøgerne anfægtede ikke afvisningen i rette tid.

3 Den 25. april 1980 indgav sagsøgerne en ny ansøgning med det formål at opnå det i vedtægtens artikel 7, stk. 2, omhandlede udligningsstillæg. Denne ansøgning blev ligeledes afvist. Derfor anlagde sagsøgerne denne sag.

Kravet om annullation

4 Sagsøgerne har fremsat tre anbringender. Det første er, at vedtægtens artikel 5, stk. 3, og lighedsgrundsætningen er tilsidesat, samt at der foreligger myndighedsmisbrug derved, at sagsøgerne udfører hvervet som operatører af tolkeanlæg, men aflønnes som kontormedhjælpere, mens det samme hverv udført på andre af Kommissionens tjenestesteder eller i andre af Fællesskabets institutioner giver ret til aflønning som kontorist. Derved pålægger sagsøgte tjenestemænd, der tilhører samme kategori, og som udfører de samme opgaver, forskellige lønvilkår.

5 Herved bemærkes imidlertid, at selv om princippet om ligebehandling efter Domstolens praksis er en almindelig regel i Fællesskabets tjenestemandsret, må det, for antagelse af forskelsbehandling, også kræves, at identiske eller sammenlignelige tilfælde behandles forskelligt.

6 I modsætning til det af sagsøgerne anførte, foreligger der kun en overtrædelse af dette forbud mod forskelsbehandling i de tilfælde af ulige behandling, hvor forskellen ikke er objektivt begrundet. Men i den foreliggende sag er den af sagsøgte fremførte omstændighed, at operatørerne af tolkeanlæg ved Kommissionen i Luxembourg er indplaceret i stillingsgruppe C 3/C 2 begrundet i, at de er så få og derfor har større færdighed i at afløse hinanden, mens sagsøgerne hører til en afdeling, der disponerer over adskillige operatører. For øvrigt må det erindres, at det tilkommer hver enkelt

institution inden for de grænser, der er fastsat i vedtægtens artikel 5 og 7 og dens bilag I A og I B, at opstille beskrivelsen af hver stillingsbetegnelses arbejds- og kompetenceområde.

7 Med hensyn til de teknikere, der er ansat ved Parlamentet, og som sagsøgerne sammenligner sig med, er det tilstrækkeligt at påpege, at Kommissionen i meddelelsen om udvælgelsesprøven KOM/C/4/78 kun krævede »kendskab til radioteknik«, mens Parlamentet i en tilsvarende meddelelse om en generel udvælgelsesprøve samme år krævede »svendebrev som radiotekniker« for kontorister i lønklasse C 3.

8 I øvrigt er anciennitet, alder og den faglige erfaring, der følger heraf, objektive kriterier, hvorfor teknikere såsom operatører af tolkeanlæg må indplaceres forskelligt, således som det er sket i den foreliggende sag.

9 Det følger af det anførte, at sagsøgernes første anbringende ikke kan tages til følge.

10 Sagsøgernes andet anbringende er, at sagsøgte i strid med vedtægtens artikel 5, stk. 4, samt med de almindelige gennemførelsesbestemmelser til bilag I A til vedtægten har afslået at yde et udligningstillæg med den begrundelse, at en kontormedhjælper kan pålægges at udføre hvervet som operatør af tolkeanlæg, skønt Kommissionen selv har placeret disse hverv blandt dem, der kun kan overlades til en kontorist.

11 De har herved henvist til beskrivelsen af de funktioner og sagsområder, som falder ind under stillingsbetegnelserne, der er vedtaget i medfør af vedtægtens artikel 5, stk. 4, og offentliggjort i »Personaleposten« nr. 272 af 4. september 1973, hvoraf det fremgår, at de opgaver, der varetages af en operatør af tolkeanlæg, kun kan udføres af en kontorist i stillingsgruppe C 2/C 3 og ikke af en kontormedhjælper i stillingsgruppe C 4/C 5.

12 Kommissionen har imidlertid med rette anført, at benævnelserne inden for de enkelte funktioner i ovennævnte afgørelse er eksempler og ikke udtøm-

mende, hvilket især fremgår af ordet »særlig« foran listen over benævnelser inden for hver enkelt stillingsgruppe.

13 Sagsøgernes andet anbringende kan således heller ikke tages til følge.

14 Sagsøgernes tredje og sidste anbringende til støtte for annullationskravet er, at de i strid med vedtægtens artikel 7, stk. 2, billighedsprincippet og administrationens pligt til at udvise omsorg for de ansatte, har fået afslag på deres ansøgning om udligningstillæg, skønt de vedvarende og længe har gjort tjeneste i en højere stilling end stillingen som kontormedhjælper.

15 Som Domstolen har bemærket i dommen af 12. marts 1975 (Küster, sag 23/74, Sml. 1975, s. 353), kræver anvendelsen af artikel 7, stk. 2, om ydelse af kompensationstillæg ved midlertidig tjeneste i anden stilling en udtrykkelig afgørelse fra ansættelsesmyndigheden, som mangler i den foreliggende sag. I øvrigt følger det af behandlingen af de foregående anbringender, at sagsøgerne ikke udfører mere betydningsfulde funktioner end dem, der kan tillægges tjenestemænd i deres lønklasse. Endvidere er det arbejde, de udfører, ikke forskelligt fra det arbejde, der udføres i deres egen stilling, og der er således overensstemmelse med, hvad man normalt forstår ved begrebet midlertidig tjeneste i anden stilling.

16 Det tredje anbringende til støtte for påstanden om annullation af Kommissionens afvisning af sagsøgernes ansøgning om udligningstillæg kan derfor heller ikke tages til følge.

Erstatningskravet

17 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen har begået en fejl ved at undervurdere betydningen af de opgaver og det ansvar, der er pålagt dem, og ved at indrette sin administration på en sådan måde, at kontormedhjælpere til stadighed udfører opgaver, der tilkommer kontorister, og under direkte tilsyn af en førstekontorist, skønt arbejdet som kontormedhjælper i det væsentlige bør udføres under ledelse af en kontorist.

18 Imidlertid er det fast retspraksis, at hver enkelt institution selv udarbejder en liste over antallet af stillinger og har vidtgående skønsbeføjelser i forbindelse med tjenestegrenenes organisation. Da sagsøgerne ikke har påvist, at deres nuværende opgaver ikke svarer til de opgaver, der påhviler en kontormedhjælper i lønklasse C 5 eller C 4, kan der ikke gives dem medhold i, at Kommissionen har gjort sig skyldig i magtfordrejning.

19 Dette anbringende kan derfor ikke tages til følge.

Sagens omkostninger

20 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Sagsøgerne og Kommissionen bærer hver sine omkostninger.**

O'Keeffe Bosco Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 2. december 1982.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

A. O'Keeffe
Formand for første afdeling